

ПАМ'ЯТЬ

У ШІСТНАДЦЯТЬ РОКІВ
СТАВ ФРОНТОВИКОМ

Часто в години душевного супокою О. Т. Кондратович із Зірною подумки гортає книгу свого життя і йому здається, що він знову долає нелегкі дороги, проходить ті випробування, які випали на його долю.

... Народився він у багатодітній сім'ї в Яблуному. У 1940 році під час пологів ще молодою померла його мама, залишивши на руках батька немовля – сьомого синочка.

Ой, як важко довелося вдівцеві! Хотів знайти собі господиню, але жінки, зрозуміло, не бажали йти на стільки дітей. Тож довелося самому чоловікові опікуватись хлопцями. І дванадцятилітній Олексій чим міг допомагав батькові і меншим братам.

А коли Радянська Армія звільнила район від фашистів, шістнадцятирічним юнаком Олексій Терентійович добровільно пішов на фронт.

Після двотижневої прискореної військової підготовки у м. Макиївці новобранців вдягнули в нове американське обмундирування і відправили потягом на фронт.

- Вже в дорозі мені і моїм друзям довелося отримати бойове хрещення, - пригадує ветеран. - Після двох німецьких бомбардувань військового ешелону у нашому вагоні із 40 бійців лишилося лише 17. Одні – загинули, інші – відбилися від поїзда...

Свій перший бій з ворогом молодий поліщук витримав за Ковелем на річці Стоход. А потім було визволення Польщі. Саме там, під час взяття її столиці Варшави, в одному з вуличних боїв було поранено рядового Олексія Кондратовича.

Разом з друзями-фронтамиками сержантом Василем Сасовим, бійцями Олексієм Бодяком та Олексієм Харченком він прочісував міський квартал. Коли товариші помітно відірвалися вперед, раптом неподалік вибухнув снаряд і осколок пекучим металом вп'явся у праву ногу. Від нестерпного рап-

тового болю Олексій впав на землю і поповз у снарядну воронку, аби врятуватися від "сліпих" куль та осколків. Там перев'язав рану, щоб зупинити кров. І лише через півтори години його, знесиленого, підбрала медсестра і доставила у найближчий медсанбат.

Після одужання сімнадцятирічний фронтвик ще пройшов чимало вогняних доріг, нарівні з дорослими і бувалими воїнами переніс багато серйозних випробувань.

На все життя йому запам'яталося форсування річки Одер. Разом зі своїм бойовим побратимом білорусом Олексієм Бодяком він під шквальним вогнем противника добивався на протилежний берег, аби налагодити телефонний зв'язок на зайнятій нашими бійцями позиції.

Та, на біду, крізь кульові пробоїни човен нестримно наповнювала вода і настав критичний момент, коли він пішов на дно. Там же опинилися й бійці. Олексій Кондратович, у якого за плечима була важка котушка з телефонним кабелем, а на грудях – автомат, ніяк не міг виборсатися з води, його нестримно тягнуло на дно. В ті хвилини в мозку вже майнула розпачлива думка про загибель. Та раптом хлопець відчув, як його хтось підхопив за комір і з силою виштовхнув на поверхню, а потім до берега. Цим рятівником виявився друг Олексій Бодяк.

На суходолі воїни встановили надійний радіозв'язок з наступаючими частинами нашої армії. За успішне виконання цього бойового завдання нашого земляка було нагороджено медаллю "За відвагу".

Світле і так очікуване свято Перемоги О. Т. Кондратович зустрів у німецькому місті Бунслау. Та на цьому ще не закінчилася для нього військова служба. Демобілізувався він аж через шість років у далекому 1951. А потім були мирні сторінки його життя. Він створив хорошу сім'ю, якій віддав все своє старання і племін'я душі. Чесно трудився. Тривалий час був завідувачим сільським клубом, згодом два десятиліття працював закрийником в побутокombінаті, на місцевому спиртзаводі.

І всюди Олексія Терентійовича поважали за сумлінне ставлення до дорученої справи, професіоналізм, щире вдача, товариськість.

Нині, коли у життя ветерана війни та праці завітала осінь, він із задоволенням відчуває людську шану і повагу за своє чесно прожите минуле.

А його бойові подвиги у роки Великої Вітчизняної війни відзначено близько двадцятьма урядовими нагородами, зокрема, орденами Вітчизняної війни та "За мужність", медалями "За відвагу", "За взяття Варшави" та іншими.

Вони йому до болю дорогі, бо скроплені кров'ю в далекі і незабутні роки фронтової юності.

Павло РАЧОК.